

odloku prvič uradno omenja. Poglavitni namen odloka ni, da bi nekaj minut pridobili za druga duhovniška opravila ali celo za zabavo, temveč da bi molili brevir i opravljali mašo bolj zbrano in bolj pobožno, da bi imeli za molitev potrebni srčni mir in več časa porabili za osebno molitev.

Poenostavitev je bila le razveseljiv začetek, za kler prijetna olajšava. Davno željo episkopata po celotnem novem kodeksu rubrik je pa izvedel sedanji papež Janez XXIII, ki je dne 25. julija 1960 z apostolskim pismom RUBRICARUM INSTRUCTUM odobril nove rubrike za brevir in misal.

Stavba liturgije se obnavlja modro in vztrajno. Cerkev se sama v sebi notarnje obnavlja in pomlaja. Nedvomno ŽIVIMO V VELIKIH ČASIH CERKVENE ZGODOVINE. Z velikimi upi pričakujemo odločitve prihodnjega cerkvenega zbora o liturgičnih zadevah.

+++++++

DIJECEZANSKI I REDOVNIČKI KLER

Naš je list otvoren svim liturgijskim i pastoralnim problemima. U praktičnim poteškoćama i u izmjeni misli tema naslova nije rijetka. Imā ih koji u tom pogledu žele neke promjene i očekuju ih od koncila. Malo će učiniti paragrafi ako ne vlada pravi duh kod dijecezanskog i redovničkog klera. Kakav bi taj duh trebao biti, evo mišljenja kard. SCHUSTERA, revnog natpastira velike dijeceze i uzornog mona-

ha koji je bio do smrti najuže povezan sa svojim redom. Donosimo glavne izvratke njegove uskrsne poslanice g. 1949.

Ako je razlikovanje dijecezanskog i redovničkog klera osnovano u potridentskom kanonskom pravu, ipak nema temelja u teologiji sakramenata. Istina, redovnički je kler danas, u granicama određenim od prava, izuzet od vlasti mjesnih biskupa a podvrgnut svojim redovničkim poglavarima kao delegatima rimskog Pape. Ali i taj redovnički kler služi Crkvu i biskupiju uz bok dijecezanskog klera. Da pače, Kodeks propisuje da su i ti redovnici izvan svojih samostana, kad rade na apostolskom polju koje je povjereno biskupu, ponajčešće od njega ovisni i od njega imaju primiti kanonsku misiju.

Stoga svećenik redovnik, iako je u vršenju svojih samostanskih zavjeta pomašan os nadzora poglavara svoga reda, i ipak u razvijanju svoga posvećenja Bogu na službu Crkve u svećeničkom staležu ne može mimoilaziti svoga dijecezanskoga biskupa kojega je Duh Sveti postavio na upravu Crkve. U tu svrhu biskup redi svoje svećenike bilo dijecezanske bilo redovne te im daje vlast dijeliti sakramente, propovijedati i upravljati župama. Ne dolikuje dakle mnogo pretjeravati u razlikovanju dijecezanskog i redovničkog dušobrižništva jer je biskup otac svih svećenika koji učestvuju u onom uzvišenom i svetom zvanju apostolata Dvanaestorice čiji je on nasljednik.

Sveta teologija među sakramentima nabraja jednostavno i onaj svetoga reda a da ne razlikuje redovnike i svećenike. Izraz "uterque clerus - jedan i drugi kler" relativno je nov. Po milosti biskupa svećenici su dionici poslanstva što ga je Krist povjerio apostolima da svaki na svom mjestu uče, posvećuju i upravljaju Crkvu. Sveto ređenje ne pravi razlike između habita i talara. Uzvišeni poziv k sakramentu sv. reda uključuje, kako uči Anđeoski naučitelj, mnogo veću svetost nega je ona jednostavnog redovnika-laika.

Vrijeme je da se spaja a ne rastavlja. Vrijeme je da se "svjetovni" kler odreče toga netočnog i modernog naslova pa da bude jednostavno apostolski /dijecezanski/ kler, baštinik kao poslanstva tako i svetosti prve Dvanaestorice.

Vrijeme je da i redovničke zajednice zadržavaju svoje povlastice i izuzetosti u točnim granicama kanonskoga prava, da vjernike u istoj biskupiji, a koji put i u istom gradu, ne smeta dvostruki i različiti red u crkvama redovničkog i dijecezanskoga klera, u obredima, u propovijedanju i vladanju prema svjetovnjacima.

U Vjerovanju se na ovo odnosi članak: "SANCTORUM COMMUNIONEM - OPĆINSTVO SVETIH". U patrističkoj je terminologiji značio božansku Euharistiju kao središte katoličkoga jedinstva za sve kršćane, a na poseban način za svećenike koji su nekada, u znak jedinstva, slali jedan drugome česticu od svoje Žrtve.